

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

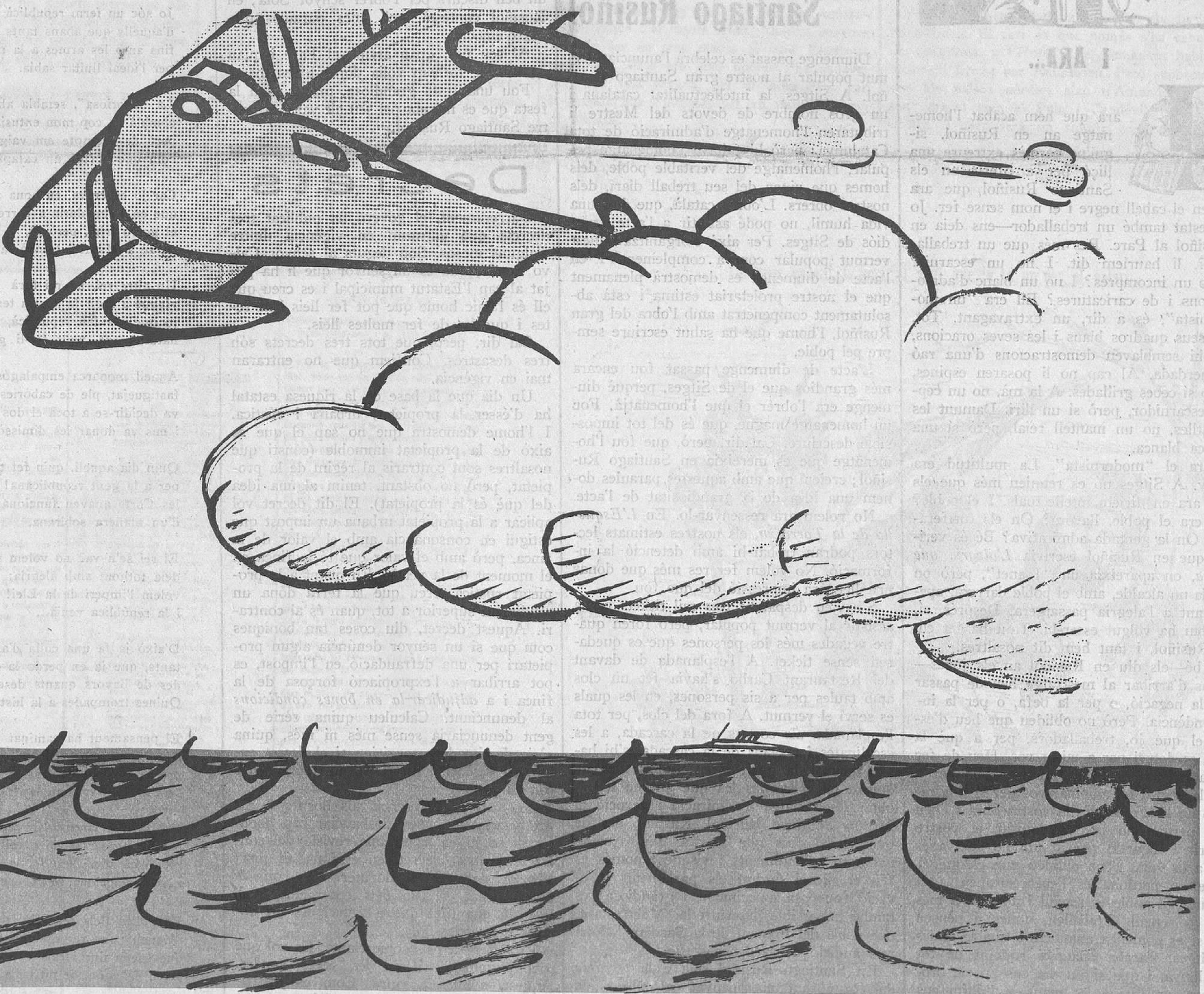
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL RAID DEL COMANDANT FRANCO

—Y vols dir que preocupa a la gent el nostre vol?

—Que si els preocupa? Més que les cèdules noves i el llibre de vendes!

El crim del carrer del Bruch

Un altre afer judicial sensacional. Una altra gesta criminal sense sanció?
Es de témer.

Es molt possible. Es gairebé probable.

Almenys, quan escrivim aquestes ratlles, no se sap res de l'assassí o dels assassins de la senyora Alda.

Estarà desvetllat el misteri quan La CAMPANA dongui el dissabte la seva ballada, els seus repics de consuetud?

Qui sap, Mare de Déu! És un altre enigma, és un misteri més en el món enigmàtic i misteriós en què vivim, en el garbull de boires i tenebrositats que ens volten.

Una dama és degollada a casa seva, dintre mateix del seu pis; li prenen, després de matar-la, els diners; succeeix això a les sis del vespre, al bell mig de Barcelona, quan el trànsit urbà és més esbojarrat, i ni el porter de l'escala se n'adona, ni els veïns en saben res, ni les autoritats encerten a aclarir l'embull.

A alguns això els hi fa gràcia. A nosaltres no ens en fa gens ni mica.

Diuen que tenir crims d'aquests que esborronen, que tenir una crònica judicial ben nodrida, fa gran ciutat, fa poble modern i progressiu.

Nosaltres creiem que l'avenc comença per la seguretat i que on el apatxisme campa sense fre i la sang es vessa a dojo, no hi ha cultura, ni civilització, ni progrés, ni res.

Altres afirmen que els autors de la malifeta triguen a ésser descoberts perquè el poble no ajuda a l'acció de la justícia.

Tampoc això ho podem admetre. Tampoc aquesta raó ens sembla de pes.

No creiem que a Barcelona, que a Catalunya hi hagi encobridors, per droperia o per encongiment, del delictes.

Si els ciutadans no denuncien, no declaren davant dels jutges qui són els malfactors, és que ho ignoren.

A la policia, doncs, pertoca esbrinar el misteri, anar a buscar la fera al seu cau i entregar-la als Tribunals perquè sofreixi el càstig que li correspon.

El crim del carrer del Bruch no pot restar impunit.

Ja del comès al carrer Escudellers no se'n va poder treure l'aigua clara. El d'Horta està també per descobrir.

Una altra impunitat ara fóra un escàndol. Veurem què fan les autoritats.

I ARA...

ara que hem acabat l'homenatge an en Rusiñol, sigui'n permès extreure una lliçó per a oferir an els Santiago Rusiñol que ara tenen el cabell negre i el nom sense fer. Jo he estat també un treballador—ens deia en Rusiñol al Parc. Res més que un treballador?, li hauríem dit. I no un escarnit? I no un incomprès? I no un blanc d'admonicions i de caricatures? Ell era "un modernista", és a dir, un extravagant. Tot, els seus quadros blaus i les seves oracions, els hi semblaven demostracions d'una raó esquerdada. Al cap no li posaren espines, però sí cebes grillades. A la mà, no un cepetre escarnidor, però sí un lliri. Damunt les espatlles, no un mantell reial, però sí una túnica blanca.

Era el "modernista". La multitud era lluny. A Sitges no es reunien més que els que ara en diríem intellectuals. I el poble? On era el poble, llavors? On els turiferaris? On la gentada admirativa? Bé és veritat que en Rusiñol escrivia *L'alegria que passa*, on apareixia un "Joanet", però on sortia un alcalde, amb el poble darrera, apedregant a l'alegria passatgera. Després, sí, tothom ha volgut esser-hi. Tant ha fet ell, en Rusiñol, i tant hem dit nosaltres.

I bé—els diu en Rusiñol an els joves—abans d'arribar al mestratge heu de passar per la negació, o per la befa, o per la independència. Però no oblideu que heu d'esser el que jo, treballadors, per a què la gent es deturi per a mirar-vos. Heu de fer feina cantant, i cridar an el públic per a què la vegi, i no amoinar-vos per si li agrada o no li agrada. És la vostra obra i l'heu feta perquè no podíeu deturar el vostre esperit i lligar-lo per a què no se'n anés cap a la vida. I no oblideu que el que el poble no perdona és l'encarcament i la vanitat. El poble és senzill i no estima més que ço senzill. Treballeu, doncs, i penseu que si es comença anant amb quatre amics a Sitges, s'acaba anant-hi rodejat de tot Catalunya, i que si un dia ens posen, brodejant, un lliri a les mans, a l'últim ens volen oferir una corona de llorer...

Jo, al Parc, pensava amb els Rusiñols de vint anys. Així tot ço d'en Rusiñol resulta exemplar i viu, fins la seva mateixa vida, germana de la seva obra. PARADOX

Vermut popular a Santiago Rusiñol

Diumenge passat es celebrà l'anunciat vermut popular al nostre gran Santiago Rusiñol. A Sitges, la intel·lectualitat catalana i un gros nombre de devots del Mestre li tributaren l'homenatge d'admiració de tota Catalunya; però hi faltava l'homenatge popular, l'homenatge del veritable poble, dels homes que viuen del seu treball diari, dels nostres obrers. L'obrer català, que duu una vida humil, no podé assistir a l'acte grandios de Sitges. Per això s'organitzà aquest vermut popular com a complement. I en l'acte de diumenge es demostrà plenament que el nostre proletariat estima i està absolutament compenetrat amb l'obra del gran Rusiñol, l'home que ha sabut escriure sempre pel poble.

L'acte de diumenge passat fou encara més grandios que el de Sitges, perquè diumenge era l'obrer el que l'homenatjà. Fou un homenatge magne, que és del tot impossible descriure. Cal dir, però, que fou l'homenatge que es mereixia en Santiago Rusiñol; creiem que amb aquestes paraules donem una idea de la grandiositat de l'acte.

No volem ara ressenyar-lo. En *L'Esquella de la Torratxa*, els nostres estimats lectors podran trobar-hi amb detenció la informació. No volem fer res més que donar una lleugera impressió del que fou.

S'havien despatxat tres mil tickets per a assistir al vermut popular, però foren quatre vegades més les persones que es quedaren sense ticket. A l'esplanada de davant del Restaurant Carbó s'havia fet un clos amb taules per a sis persones, en les quals es serví el vermut. A fora del clos, per tota l'esplanada, als costats de la cascada, a les escalinates i replans de la cascada, s'hi havia agrupat la gent. Eren moltes més de quinze mil persones les que anaren a tributar l'homenatge d'admiració i devoció al Mestre Santiago Rusiñol. Rusiñol, des de què arribà fins que marxà, fou ovacionat amb aplaudiments i visques; només es féu el silenci durant els parlaments. L'ovació fou cosa emocionant i grandiosa; és també impossible descriure-la. Mentrestant, una cobla del Foment de la Sardana donà una audició de sardanes.

En Santiago Rusiñol seia a la terrassa del Restaurant, acompanyat dels obrers de la Comissió organitzadora, senyors Josep Solà, Joan Aleu, Josep Mateu, Josep Font, Josep Maria Pi i Juli Balaguer, i de Ramon Casas, Josep Clarasó, Ignasi Iglesias, Angel Pestaña, Antoni López, Pompeu Fa-

ESTA PROHIBIT

—Abans, en temps dels avis, no es podia ésser anarquista. I avui no es pot ésser ni rus ni solter.

bra, Angel Samblancat, Enric Morera i en "Picarol". L'homenatge li fou ofrenat amb un bell discurs per l'obrer senyor Solà; en Rusiñol contestà amb unes paraules plenes d'emoció.

Al seu pas, quan arribà al Parc i quan en marxà, tothom volia donar-li les mans.

Fou una festa grandiosa, magna, fou la festa que es mereix pel seu alt valer el nostre Santiago Rusiñol.

Decrets

Darrerament, el govern ha publicat tres decrets que entraran en vigència dintre d'alguns mesos. Són deguts al senyor Calvo Sotelo, que és un senyor que li ha pujat al cap l'Estatut municipal i es creu que ell és l'únic home que pot fer lleis ben fetes i que ha de fer moltes lleis.

Cal dir, però, que tots tres decrets són tres desastres. Confiem que no entraran mai en vigència.

Un dia que la base de la riquesa estatal ha d'ésser la propietat, urbana i rústica. I l'home demostra que no sap el que és això de la propietat immoble (consti que nosaltres som contraris al règim de la propietat, però no obstant, tenim alguna idea del què és la propietat). El dit decret vol aplicar a la propietat urbana un impost que estigui en consonància amb el valor de la finca, però amb el valor que té la finca en el moment de la venda. En quant a la propietat rústica, creu que la terra dona un rendiment superior a tot, quan és al contrari. Aquest decret, diu coses tan boniques com que si un senyor denuncia algun propietari per una defraudació en l'impost, es pot arribar a l'expropiació forçosa de la finca i a *adjudicar-la en bones condicions* al denunciant. Calculeu quina sèrie de gent denunciaria sense més ni més, quina sèrie de timadors sorgirien si el decret entrés en vigència! En fi, és un decret sense cap ni peus.

Un altre fa referència als llogaters. Els propietaris no poden deshauciar cap llogater si no hi ha hagut una revisió del contracte. Aquest decret, en el fons, és just; s'ha de defensar el llogater. Per com és possible una revisió dels contractes, amb la gran quantitat que n'hi ha? És un absurd pretendre-ho.

El tercer va pels comerciants. Es vol que tots puguin justificar les seves vendes. Aquest, àdhuc fa riure. Com es justifiquen? Ajuntant-se l'adreça dels compradors, per a què els inspectors puguin comprovar-ho. No cal parlar-ne més; d'una hora lluny es veu que és un decret que no s'aguanta.

EL REPUBLICA

Jo sóc un ferm republicà d'aquells que abans tants n'hi havia; fins amb les armes a la mà per l'ideal lluitar sabia.

La "Gloriosa", sembla ahir! comblà de cop mon entusiasme; però de prompte em vaig sentir com que portés un cataplasme.

Car jo esperava, en bona fe, que en Prim duria a corre-cuita el gorro frigi, però rè, en sé a Madrid, tombà la truita.

Un altre rei, un rei forà vingué a regir la nostra terra; jo que era tan republicà, naturalment, vaig fer-li guerra.

Aquell monarca empalagós, fastiguejat, ple de cabòries, va decidir-se a tocà el dos i ens va donar les dimissòries.

Quin dia aquell, quin fet tan gran per a la gent republicana! les Corts anaven funcionant d'un manera sobirana.

El rei se'n va? no volem rei deia tothom amb alegria; volem l'imperi de la Lleial i la república venia...

D'això ja fa una colla d'anys, tants, que ja en perdo la memòria; des de llavors quants desenganys! Quines trompades a la història!

El pensament ha caminat d'una faisó meravellosa; prò jo em trobo retrassat sols en pensar amb la "Gloriosa".

Prò què hi farem! No canviaré pas de pensar en mes velleses? republicà sóc i seré, mes conviccions estan enceses.

Republicà dels federals, d'aquells que res mai no els canvia; que saben dur ideals arreu del món, de nit i dia.

Cert que ara tot va malament per a la pobra democràcia; l'obscurantisme prepotent donar-li vol el cop de gràcia.

El món es troba esparverat de les resultes de la guerra, i es veu arreu la Llibertat vivint d'almoines per la terra.

Si una república sorgeix, espantadissa, esmirriada, ben aviat es converteix en una cosa encarcerada.

Els parlaments es van tancant, les eleccions es fan escasses; i de convents se'n van alçant a cada deu o dotze passes.

Que de reules hem d'anà una tongada empipadora? jo sempre penso amb el demà; jo sóc un ferm republicà!

FLOK

L'exposició de Montjuich

L'Ajuntament ha celebrat una sessió plenària secreta. Secreta! Com podia ésser secreta amb 64 regidors que són? Naturalment, els faltà temps, en acabar-se el ple, per a explicar el que havien tractat.

El ple era per a exposar la memòria del pla de l'Exposició de Barcelona, que se'n dirà "Exposició Universal de la Luz y del Arte en España" (fixeu-vos, senyors, en la redacció d'aquest títol!). Tot anà molt bé fins que es tractà de la qüestió econòmica. Llavors, els regidors digueren que eren masses diners; s'estimen més gastar-los en esventrar carrers o en el Palau de Pedralbes, o bé enterrar-los a la Plaça de Catalunya.

No obstant, acordaren fer una reproducció d'episodis històrics en figures de fusta tallada. Això significa un futral de diners.

Un regidor, amb més sentit, preguntà: —Què se'n faran d'aquestes figures —que valdran tants i tants de diners—, un cop acabada l'Exposició?

—Les durem al museu municipal—se li contestà.

No es va parlar de si les figures havien d'ésser artístiques o no, i si s'hagués acordat que ho fossin, no es pot saber s'hi ressaltaran fins que es vegin; i les volen dur al museu?

Res, definitiu! Per veure coses grosses es necessitava aquest Ajuntament.

Un crim

Tots els diaris s'ocupen amb gran extensió d'un crim ocorregut al carrer del Bruch. És un crim vulgaríssim; una dona morta en anar-la a robar. Això no interessa més que a la família de l'assassinada. Però els diaris han volgut treure'n suc i

Dintre poques setmanes s'acaba el fulletí enquadernable de

EL NOI DE LA MARE

A tots els nostres lectors els regalarem les cobertes per a enquadernar tots els fullatins. PUBLICAREM a continuació i en igual forma que "Lo Noy de la Mare", altre fulletí del setmanari de l'any 1865,

UN TROS DE PAPER

han omplert pàgines i pàgines de les seves edicions; hem sabut tota la vida i miracles dels coneguts remots de l'assassinada.

Per què? Aneu-ho a saber! Segurament perquè la premsa barcelonina és cada dia més ensopida i més mancada d'interès. Davant d'un crim vulgar, les coses d'interès capital, com l'impost sobre cèdules, etcètera, pels diaris, no valen res. No sabem pas com s'ho faran per a justificar la seva insipidesa el dia que treguin la censura.

Realment, és una cosa d'interès. S'aconseguirà? A l'hora que escrivim això encara no són a l'Argentina. Ens plauria que hi arribessin, perquè així s'acostarien les amistats hispano-americanes, que és una cosa que ara està de moda, com a recompensa a les enemistats de final del segle passat.

A l'Audiència de Madrid s'han vist les causes contra Joan Caballero i Alvar Retana, dos senyors que es diuen novel·listes, i el que és pitjor, que algú es creu que en són. La causa era per la pornografia de dues novel·les (?) del primer i una del segon. El Tribunal els ha condemnat a cinc mesos d'arrest, accessòries, costes i mil pessetes de multa per cada obra (dos mil al primer i mil al segon). Els dos senyors (?), en saber la sentència, han preparat un recurs en contra.

Francament, això de seguir-los una causa és prendre-se'ls en serió, i no s'ho mereixen. Nosaltres els condemnariem a fer-los fer el que fan els personatges de les seves obres pornogràfiques; així tothom veuria que escriuen el que ells no poden fer.

Ve l'Amundsen? Tothom ho diu i els diaris ho afirmen. El cert és que només s'ha rebut un telegrama, a l'Hotel Ritz, demanant habitacions i firmat per Amundsen. Però suposem que als països nòrdics això d'Amundsen és tan corrent com el Puig i Capdevila a casa nostra. Potser serà un simple comerciant, i

Miracles

A un poble de França hi ha hagut una senyora que ha inventat una verge miraculosa. És una verge que plora. Aquesta Nostra Senyora de les Llàgrimes ha tingut una gran devoció i s'ha format una secta de creients. Un capellà que s'atrevis a negar el miracle, fou apallissat pels de la secta en sortir de declarar davant del jutge.

Per què se li ocorria això a aquest capellà? Si sortissin gaires sacerdots com aquest, que hi volguessin veure clar i neguessin els miracles, els pobres catòlics no podrien trobar res sobrenatural en la seva religió. Quin desengany si un capellà hagués negat els miracles del Crist de Limpis! Amb capellans com aquest no serien possibles els miracles, fonament de la religió. Que aquesta senyora francesa feia negoci amb la seva verge? També en feien els capellans de Limpis.

Al capdavant, religió i negoci no estan pas renyits.

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA PREVIA CENSURA GOVERNATIVA

Aquests dies no es parla d'altra cosa, als centres oficials, que del raid aeri del comandant Franco i el capità Aldà. Aquests senyors han de fer en tres etapes el raid Espanya-Argentina. Fins ara això només s'ha aconseguit una sola vegada, per un portuguès, car la segona que s'intentà, per un italià, s'hagué de desistir.

LO NOY DE LA MARE.

ELL. Nineta—la mes nineta de las ninetas—del pla: jo t'estimo—amoroseta, com l'auell—à l'auelleta quant la vol—enamorar.

ELLA. Jo t'estimo—jo t'estimo com estima—l'rossinyol, com estiman—las caquetas quant rosegan—ona col.

Resulta donchs, que no hi ha mes que anirmarse, y entrar a la immortalitat per eixa porta que obra Lo NOY DE LA MARE.

LAS MODAS. DRAMA EN TRES ACTES Y EN CATALÀ FER DON SERRAFI PITARRA Y D. LLUIS PUIGDALU.

QUANTS NE DEIXÀ 'L REY HERODES!

Quants guanyo per Barcelona Pensat ignominiosament, sense mitjà sup Herodes, rey Herodes, Ne vas deixar bona pilot

Pol carrer va una senyora Ab booo gorro, plumas ricas Que l'ayre fa manegar Com lo que aqueh cap té dintre.

Vasit, llarga, que als escumbrials Escorhrà l'arre estaviu; Lo porta alant del devant Per ensenyar... la botina. Guants justets, bano de nàcar, Agulla ab gran pedreria; Pentinada a la coroneta Y en sos llabris la sonria. Se va casar sense dot Per ser com son marit rica; Lo marit guanya curt sus Y se creu que ella t'estima... l'rey Herodes, rey Herodes, Ne vas deixar bona pilot

Tota la vida que sentim parlar contra 'l luxu, desde que tenim us de rahó sentim declamar contra las modas, y no obstant y això en los pochos anys que fan que som en lo món hem vist lo luxu augmentarse, la moda estèndrer cada dia mes son imperi, ser cada dia mes exigenta y mes caprìxosa.

En lo pulpít, en los periòdichs, en lo teatro hem vist presentar exemples, dar rahons, arguments incontrovertibles, tot lo que s' vulga contra la moda; pero sempre hem vist que en est assumptio teniam mes elocuencia los aparadors del carrer de Fernando, que los discursos mes sabis. Hi ha coses que no t'enen cura.

A combàter, donchs; aqueh mal incurable 's dirigeix 'l drama estrenat últimament en l' Odeon, y escrit ab lo títol de "Las Modas" per D. Serafi Pitarra y D. Lluís Puigdal.

La intenció es bona, y es, a no dubtarho, un adelanto per lo naixent teatro català ensenyarhi 'l camí del drama filosòfic perquè no sia tant gots de simple entreteniment, sino que al maleix temps que divertesqui, ensenyi algo, correctgeixi las costum, que es lo que diuen que ha de fer lo teatro.

De est modo considerat lo drama "Las Modas" es digne de aplauso, y per mes que no sia una cosa acabada, es una obra bona.

La sabem que alguns hi trobaran defectes, ja sabem que podrán dirnos que 'l drama està inspirat en una obra francesa representada fa poch ab molt aplauso, que té de ella algunas reminiscencias, cosa que 's actors ja confessan; que 'l fonament, la clau, per dirho així, del argument es poch verosimil; que 'l caracter de la noya es un llonar, que Ramona predicava massà y que mes sembla un missioalista que una senyora de sa casa y algunas otras cosetas per 'l estil; pero això, que no es del tot cert, serian circumstancias petitas al costat de las grans bellotas que conté 'l drama; al costat de tot lo primer acte que marca natural y ab gran veritat, de la escena quarta del segon acte y la octava del tercer, y de otras situacions igualment notables, que no volem detallar per no privar als nostres lectors del gust, de la sorpresa quant aniran a véuer 'l drama, y de la idea moral que presenta y apoya ab valentia contribuint a darhi forza l' acció y las bonas y elevadas observacions que posa 'l autor en boca dels personatges.

Si 'l van a véuer, ne quedarán contents. Repehim, donchs, que "Las Modas" són un bon drama, que donan una gran importancia al teatro català, y que 'l públich al aplaudirho no fa mes que justicia y que 's actors poden estar joyosos de sa obra.

En quant a la execució, tota 's actors fan lo possible per quedar bé, y tots foren aplaudits ab molta justicia.

UN PARENT NOU.

Y seguint aixis 'l estil campestre, que prepara la catástrofe: Surt Pep correns y diu: a mi 'm toox y res mes perquè etira 'l pare, que al véuer junts als dos xicots, plé de ràbia agafa 'l cuadro de las sombras y pega cop a 'l cop de modo que foradant lo paper li queda lo cuadro posat per gollia. Això entusiasmará al públich, que aplaudirà, cridarà al autor y dirá que això es una nova pedra (expressió de moda) tirada al teatro calatà.

Al sentir 'l estrúpit de la bofetada que 'l pare dará a son fill, se presenta 'l militar, y diu que es molt actiu y que té uns papers, que la noya es filla d' un amic seu que li va recomenar al morir feya divuit anys, y que ell, com es tant actiu, 's presenta a reclamarla. Lo pare s'enfermeix y permet que 's casí lo seu fill, y tot s' arregla.

Aquel plan com 's veu, té grans situacions y permet posarhi grans pensaments a manera de perlas, encastats en lo dialèch, com per exemple:

La vida es com un mapa, que representa 'l món.

O bé: Què 's lo dolor? —Un corp que 'l cor 'ns pica.

Lo maleix que:

ELLA. L' amor es la esperança
ELL. L' amor es un deliri.
ELLA. L' amor es la balansa, que pesa 's mals y 's bons.

Y sobre tot lo gran pensament final, que arribarà al públich entusiasmantlo fins a plorar, serà 'l següent:

PEP. Donchs jo encara no he sopat.
SERRAFI. Anèmi, que 's mitja nit.
PEP. (Al públich ab la major poca gracia possible.)
Públich; si vos té servit, pigui així (Aplaudint) y li ferem plat.
Que continú en pocas paraulas la moralitat de la obra.

Com aquest argument té la circunstancia de que tant pot servir per un drama com per un sainete, tot hom pot aprofitarlo, sobre tot perquè admeteria una pila de títols, com per exemple:

Costas del món — Lo que passa — Lo mas dels enamorats — Tíjpe y amor — L' any del bica — Pa son y altres.

Lo Noy posant la llufa al any, que ja té un peu al calaix.

Dibuixos que lo Noy envia a la Exposició de Paris.

llavors no diem res de la planxa que hauran fet els diaris.

Diuen que avui arriba, per a donar el seu anunci discurs als elements del P. U. P., el general Primo de Rivera.

Figueres passa per un gran trasbals. L'il·lustre autor de "La victòria de l'amor", Martí Llobet, tan ben reputat a Granollers, s'ha traslladat a Barcelona per a eixemplar el camp de les seves activitats musicals.

L'il·lustre compositor de sarques i ex figuerenc benemèrit, en Martí Llobet, ha ingressat al servei musical de la "Granja Royal".

Ha mort en Jaume Puntí i Siquer, corresponent de LA CAMPANA DE GRACIA a Tortellà.

Puntí i Siquer era un republicà convençut. Morí repentinament a casa uns seus parents a Llagostera.

Si la tenen, nosaltres sabem donar la raó a qui sigui, encara que es tracti del nostre enemic.

La nostra lloança, dones, al gest digne i noble del Papa dels catòlics, Pius XI.

que es tornés a la seva forma primitiva els famosos frescos del Vaticà; els nus de l'escena del Judici Final...

Els austríacs, amb la falsificació de bitllets, queden a l'alçada de les cafeteres, no russes, però sí teutotenesques.

El xocant és que l'ajudaven banquers, ministres i gent d'upa.

Ha estat detingut un "fulano" que venia oli i sabó pels carrers i es feia passar per home-llogostí.

Res, es veu que aquest "fulano", que tractava amb les porteres, es duia ben bé l'oli...

A la relació d'objectes trobats a la ciutat i dipositats a la Majordomia municipal, no hi llegim mai anuncis per l'estil:

"Una persona que va perdre la dignitat a la via pública", o bé, "Es trobà un cor generós que deixà la direcció per donar almoïna a cecs i vells..."

Res d'això. Només hi llegim coses que fan riure i bromes de més o menys mal gènere.

Que facin el que vulguin, la qüestió és poder riure!... Vindrà? No vindrà? Vindrà? No vindrà? Ens referim al Carnestoltes.

Protestem de la revenda. El poble veu l'abús i l'acabarà el dia que se li tregui la vena que porta als ulls.

Cridem l'atenció al senyor governador perquè posi a ratlla a certs pirates "teatreros" que roben miserablement els diners del públic que tolera aitals pirateries.

UN HOME DESGRACIAT —Ja saps que porto la sort a la casa on faig el niu? —Jo que no tinc casa!

deixant que s'abarrotin els passadissos i que en cas d'alarma seria una "hecatombe"... Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CARRER DEL OLM, NÚMERO 8

LO NOY DE LA MARE.

FABULA DEL NOY.

En Pau, perquè estimava à la Maria, Va morir de repete l' altre dia; Y en Pep, perquè va péndrer la rud, Va morí en pocas horas l' endemà.

RESTAURACIONS IGNOSCENTES.

De lo que 'm valg à ocupar aquí, no m' n voldria ocupar, pero ho tinc de fer, ja que la Comissió de monumenta sembla que no hi vol postar ma.

EPIGRAMAS.

—Estich d' allò mes content! —M' han dit que 'l meu drama es bo.

XARADETAS.

Lo dia d' Ignoscents va tenir lloc la següent escena en un dels juzgats d' un poble de aquí a la vora: Lo jutge: ¿Es vostè l' autor de 'l robo comés la nit del 30 de febrer de l' any vinent?

Procurin al mateix temps que's conservin en millor estat los retaulats dels claustros de la Catedral, que no's descuidin la falsada antiga de casa la Ciutat...

—M' he dit que 'l meu drama es bo. —Y qui 'l ho ha dit? —En Melció!

Si bé fa molt temps que 'ts vindrà Conservas rigorós d'el, Y per aixó diu la gent Que posas papé al balcó.

Era 'l divendres passat. —No es cert que avuy fa fret, senyor Mateu? —Ca, contestà aquet abrigante y tremolant, ¿qué 'm vol enganyar? Ja se que avuy són los Ignoscents, ja.

Lo dia d' Ignoscents va tenir lloc la següent escena en un dels juzgats d' un poble de aquí a la vora: Lo jutge: ¿Es vostè l' autor de 'l robo comés la nit del 30 de febrer de l' any vinent?

Jutge: Bueno, donchs vaigi en nom de Dèu y que las logri felissas.

Senyor Gil: ¿cóm es que en Las Modas portan trajes tan luxosos? —Home, perquè 'l drama es contra 'l luxu y... Similia similibus, curantur.

Lo que anavan pel desert ab Moisés no lo piam que pensar en lo gasto de roba, ni en lo del menjar, ni en lo de diversions. Nosaltres també, ara, no tindrem que pensarhi, perquè tot lo que gastem se 'ns retornarà, y encara guanyanthi, per la societat Reproductora del consumu.

ques que recullian cotó. Un senyor que l'acompanyava li digué: —Home, sembla que os vocaríeu aquets negres! —No m' n parli! contestà 'l pagés. ¡No 'm se avenir que uns homes ab las mans tant negres, deixen lo cotó tant blanch!

COSAS QUE EN LO TEATRO SE APLAUDEXEN SEMPRE.

Dir castellanadas. Cànter de cul la dama. Matar lo galán al traídro. Cantar, desafiando, lo gracia.

¡Cant de toros diuen que hi ha d'atrè Espanya! Jo, creyent que 'n sobran algunas, ne rebairaria lo cent per cent.

Vaja, senyor Andreu, li va dir á un home molt mant de sos fills un batxiller. Aixó d'anar per tot ab los noys, no sé qué fa: —Fa bon pare.

Sol-hació á las zarzuelas del número anterior. I. Pas-cua. II. Na-dal. Sol-hació al gorgoflíth. Las cosas de palacio, van despacio.

XARADETAS.

I. La primera salta; La segona balla. Tè tot la canalla. Un en cada gaita.

II. La primera es fredoliza, Y la segona es calenta. Lo tot, com l' altra zarada, Es una cosa ignoscencia. En lo próxim número douarem las sol-hacions. E. R.—Ignocent Lopez.

Any I.—Número 30.

I. LOPEZ, EDITOR.

Dijumenye 30 Desembre 1866.

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LIBRERIA ESPANYOLA DE I. LOPEZ, EDITOR. Carrer Amle, 26. y Ramba del Miti, 20. BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà véuer cada semana.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT Á CASA. Trimestre . . . . . 6 rs. FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT. Trimestre . . . . . 6 rs.

Un número suelto, 4 cuartos. ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ, Carrer Amle, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

NOY, AUTOR DRAMATICH. ADVERTENCIA.

Desijós LO NOY DE LA MARE de posar, encara que no siga mes que una palada de mort en lo edifici del naixent teatro catalá, ha combinat, lo dia del seu sant, lo següent argument que ofereix á tots los autors que sobre d' ell vulgan aixecar l' obelisch de sa futura gloria.

Acte primer. Lo teatro representa la entrada d' una casa de pagés; perquè tinga color local, que es lo que mes interessa en festes catalanas, hi haurá penjats en lo sostre panotxas, forchis d' alls y de sevas, tomaquets y algunas carnabassas.

l' efecte es mes segü. Pep va á buscar bolets y porta cargots y esplica al públich lo modo de ferlus á la patarrellada ab una espressió, un entusiasme y un colorido, que no podrà menos de arrebatrar el auditori sobrs tot quant diga: Veurá allí com un fa crach, veurá un altre que fa crech, un de petit que fa crich, un de molt gros que fa croch y tots plegals que fan cruch.

Acte segon. Aquet personatge será enterament inútil perquè 'l públich lo comprega, y cada tres paraulas, per ferlo mes típich, dirá: «A mi 'm toca.» En aquest punt surt lo pare del xicot de Maria y diu á aquesta que vol parlarhi. En la casa hi haurá un allotat. Lo pare diu á Maria que 'l seu noy es un bestia perquè la estima; que ella li déu haver dat una mala cosa, que 'l desenganyi perquè no li convé. Maria plora; surten á poch á poch Pep y 'l mitlar, que es home molt actiu, y té lloch lo final del primer acte, que pot ser del modo següent: PARE. Desdixada, desdixada Tu amor lo malará. MARI. (En un arrebata subline de abnegació ben entesa.) Mon amor dona la vida. PARE. (Ab solennitat.) Lo noy de tant estimar Tè 'ls tifus.

Verge del Carme! (Cruent basca). Mit. (Al pare). Vostè es un gran animal. Jo só actiu. Per. Donchs á mi 'm toca. Mit. Vaig á véuer 'l capellá. (S' en va). PARE. (Ananten.) Já he dat lo cop). PER. (Mirant á Maria.) Me 'n alegro. Maria al trobarse sola, torna en sí, dona una mirada de arrebatat orgull y diu ab lo ríspolt: Dochs nos casarem demá. Cau 'l teló, y comensan 'ls aplausos.

L' autor, dintre 'l quarto de la dama, ens ja devant del mirall la manera com mes bé es saluda al públich desde las taulas. Acte segon. La mateixa decoració. —Es de nit. Pep surt dient que vol fer sombras y posa un cuadro sobre la taula, y entreit al públich essenthihi las figures y resant lrossos de la comedia que vol representar. Hi aixó s' en pot tréuer molt partit. Surt lo mitlar, y diu que es molt actiu, y s' en va dintre. Surt lo xicot, y diu que vol véuer á la noya y dona dos cuartos á Pep perquè lo 'avisí, y entre tant diu que s' ha curat 'ls tifus prenent aygua de malvas. Surt la noya, y ve la gran escena d' amor, que convindrà que siga ben versificada, ben expressiva, y sobre tot típica com per exemple: